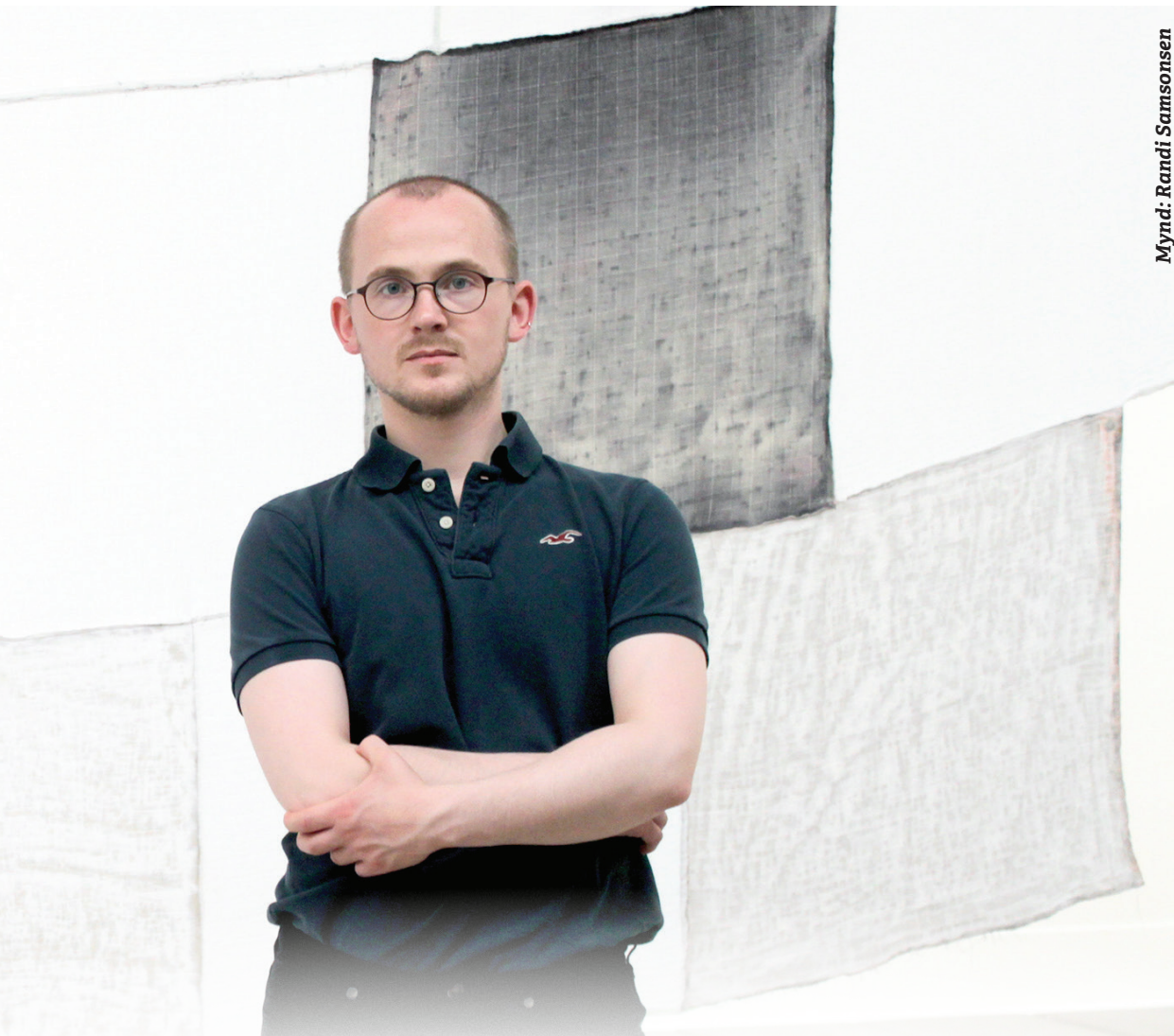

Mynd: Randi Samsonsen

– Tað er ikki óviðkomandi, tí eg havi sjálvur verið í Sýria fyri nøkrum árum síðani, sigur Jóhan Martin, tá ið eg, leitandi eftir orðum ið ikki ljóða býtt, royni at greiða honum frá míni uppliving av sýningini.

– Verkini gerast onkursvegna ein kondensering av ymiskum upplivingum. Man tosar um drippvirði, tá ið man ger vodka - tað er hvussu ofta tað er destilerað. Man tekur okkurt við úr øllum teimum ymisku erfaringunum, man hevur. Vit hava minnir, bæði í høvðinum, men eisini í kroppi, sum ávirka hvussu vit gera nøkur ting, sigur hann.

Eg gleðist um at hava fangað um ikki annað ein part av sporunum, sum vísa á ein part av upprunum til sýningina. Okkurt ið er blivið destilerað gjøgnum listarliga høvðið á Jóhan Martini, og nú er vordði partur av sýningini. Prátið um vodka og mín kensla av at hava fangað okkurt í sýningini, fær meg at hugsa um tað ein vinkønur segði mær herfyri - tað er ikki neyðugt at skilja vín fyri at njóta vín. Tað er nakað soleiðis, eg føli nógv list. Eg skilji ikki, haldi meg ikki skilja, men eg njóti - møguliga er einki at skilja, møguliga er nokk bara at njóta. Nokk fyri meg. Eg neyt sýningina hjá Jóhan Martini. Neyt friðarligu lötuna í Listaskálanum, og bleiv drigin at tryggjeikanum, eg kendi, tá ið eg stóð ímillum stóru toyðtjöldini. Tað minti meg um sum barn at renna ímillum stóru løkini, mamma hongdi út á snórin - tað er kanska hetta, ið Jóhan Martin meinir við, tá ið hann tosar um kroppsliga minnið. Tað er ein njóting í at minnast í góðum kenslum, heldur enn altíð at royna at skilja. Hevði eg dugað at lýst mína uppliving í orðum, so kundi eg skrivað eitt ummæli

av sýningini, men tað dugi eg ikki. Upplivingin var kroppslig - friðarlig, trygg, sansandi, eym, merkt av fráverandi vindinum, sum er so sjáldsamur her hjá okkum - at løkini, sum hanga niður úr loftinum, ikki flagsa, er ein heilt serlig uppliving. So fjart frá mær, so eksotiskt. Ein so stórus kontrastur til tann stormin, ið júst nú ýlir uttanfyri mítt vindeyga, og sum hevur gjørt, at eg ikki havi verið úti í dag - og at eg ikki vaskaði seingjarklæðini í dag. Soleiðis eru froyysku treytirnar. Vit bíða eftir góðum terra. Ein áminning um, at vit hóast turkitrúmlur og væl upphitaði hús, onkursvegna hava ein longsul eftir flákrandi løkum, sum lukta av vindi - eg má fara niðan aftur í Listaskálan at lukta stóru tekstilverkini. Tað gloymdi eg.

Náttúra, landslag og hitt orðið, eg ikki skilti

Náttúra og landslag var eitt evni, ið Jóhan Martin avgjórði skuldi vera við í sýningini.

– Uttan at nevna nøvn, so eru summi av mínum vinfólki sum eru listafólk, sum siga BUMM NEI, ikki meira landslag inn í listina beint nú. Okkurt annað. Tað skilji eg væl, og eri eisini soleiðis sjálvur, eg geri ikki landslagsverk uppá tann mátan. Men, tá ið tað er sagt, um man hugsar um landslag uppá ein annan máta, út frá teimum stórpólitisku kjakunum sum eru nú, um veðurlagsbroytingar og umhvørvisávirkan, tað man kallar tað antroposenu tíðarøldina... eg veit ikki um tú kennir til tað?, sigur hann.

ANTROPOSENA TÍÐARØLDIN eg minnst at hava lisið orðið í bókini um sýningina, men eg hoppaði yvir orðið, tí tað vóru so nógv orð, eg ikki skilti, og hevði eg

skulað googlað tey øll, so var eg aldrin liðug at lesa. 'Eg kenni tað úr her' sigi eg býttisliga og lyfti bókina SPOR upp til skermin. Eg kendi meg býtta. Tí nýtast ikki at kenna tykkum líka býtt sum eg. Eg havi googlað orðið, og tit kunnu lesa um tað aðrastaðni á síðuni. Um tit longu vita hvat tað er, og halda meg vera ein býttling, ja, so... hava tit óivað rætt, men kunnu minna tykkum sjálvi á, at tað heilt víst eisini er okkurt sum eg veit og tit ikki vita - um ikki annað kotuna til mín netbanka.

– Eg royni ikki at kontrollera náttúruna, tað er meira eitt samanspæl millum verk og náttúru. Til dømis stóru gips-verkini. Eg havi latið pappkassarnar út í náttúruna og tikið teir inn aftur beint áðrenn teir uppløysast, sigur hann.

Jóhan Martin nevnr maktspælið - hvør og hvat ávirkar hvat? Hvussu ávirka vit náttúruna ella hvussu ávirkar hon okkum?

Listasavnið um jólini

Sýningin hjá Jóhan Martini Christansen verður opin fram til 8. januar. Møguliga verður eitt tiltak síðsta dagin framsýningin hevur opið, so vaknar tú 8. januar og angrar at tú ENN ikki hevur verið og hugt at sýningini, ja, so hevur tú tá tvær orsøkir til at fara.

Beint nú er ókeypis atgongd á Listasavni Føroya, og fyri summi eisini jólafrí - tað átti at verið eitt upplagt høvið at fari ein túr framvið.

Listasavnið hevur í vetur opið frá 13-16 - tó er stongt mánadag.

Á jólum er stongt 24.-26. des. Eg ætlaði ikki at skriva hetta, fyrr enn eg fór at hugsa um hvussu keðiligt tað er at koma til stongdar listadyr.

Jólagávuhugskot – til tey hepnu

Er onkur ið tú vilt gleða til jóla? Onkur tú ætlar at keypa eina jólagávu? Hevur tú enn ikki funnið røttu gávuna? OG elskar hesin persónurin listabøkur? Møguleikin fyri eini samanrenning av øllum hesum er møguliga minni enn at verða doyptur á einum sólskinsdegi, men hey(!), tað eru summi sum verða doypt meðan sólin skínur (sum t.d. systur mín - sum eisini elskar listabøkur). So UM tú stendur frammanfyri tí lögna at vilja keypa eina jólagávu til ein listabóka-elskara (sum varð/ikki varð doypt/ur ein góðveðurdag - ella møguliga als ikki doypt/ur), ja, so ert tú ógvuliga heppin! Tí beint nú selur listasavni allar listabøkur fyri hálvan prís - plakatirnar eisini.

P.s. Eg ynski mær bókina um Willam Heinesen - ikki bara tí at eitt flogfar nú er uppkallað eftir honum.